

II. rész

A Háború Hajnala

4. fejezet

A Végző Áldozat

Eközben valahol Yaga Minor közelében:

Egy újabb átlagos hétköznap virradt a Dauntless folyamatosan nyüzsgő fedélzetére, hetek óta tartó járőrözése már a végéhez közeledett. A jövő héten ugyanis egy másik liberty váltja majd fel, így végre eltávozt kaphat Gunner kapitány legénysége, valamint jómagya is pihenhet valamicskét. De még korai volt ebbe belegondolni, az ilyesmi elterelte az ember figyelmét mindennapi teendői felől, már így is ez zengett mindenhol.

Ahogy elhaladt emberei mellett, szinte minden egyes mondatuk arról szólt, hogy mi lesz az első dolguk hazatértükkor, a feladataikkal kapcsolatos dolgok helyett. És ez még rendben lenne, ha nem lettek volna egy háború kellős közepén. Legalábbis Gunner kapitány szerint volt ez csupán háború. A Jedi Rend, a Szenátus és minden felettese csak azt harsogta, hogy ez csak egy közönséges tisztogatás, nem egy újabb Klónháború. Mindenki, Enar kivételével.

De ő most távol volt innen. A galaxis másik felére rendelték, Yaga Minor, a birodalom maradványainak felségterületén létesített első hídfőállásuk elfoglalásakor. Gunner pedig itt volt, kicsiny hajójával a rendszer közelében járőrözve, annak biztonságáért felelő kevés hajó egyikeként szelve a kozmosz végtelenét. Legalábbis ő ekképp vélekedett a hídra érkezve.

- Jó reggelt, uram! – jelentette ki az egyik tisztje kedvesen, felé emelve barna szemének barátságos tekintetét, majd a helyiségben tartózkodók is hasonlóképp cselekedtek, ahogyan kapitányuk helyet foglalt székében. Viszont Gunner hanyagolta a viszonzását, bal lábbal kelt fel a reggel. És csak némán kezdte kémlelni a csillagokat, az ablakon keresztül.

Maga a híd merőben másképp festett, mint egy birodalmi hajónál. Közel sem volt olyan nyitott, de a fehér falaknak és világításnak köszönhetően mégis tágasabbnak tűnt valamivel. Persze ehhez már hozzá szokott legénysége, hiszen nem is ismertek mást életük folyamán.

- Helyzetjelentést! – törte meg a kibontakozó félben lévő csendet Gunner, navigációs tisztje felé emelve szemének szigorú pillantását. Ő nem az a megszokott köztársasági mintakapitány volt, aki majd beleveszett a jó szándékba. Keménykezűen bánt embereivel, nem tűrte, ha hibáztak. Viszont mindig a helyes döntést hozta, ha életek múltak rajta, semmirekellő matrózai valamelyikének kényelme helyett.

- Tartjuk a pályát, három nap és elérjük a végállomást. Az érzékelők egy árva mynockot sem mutatnak, ahogyan azt megszokhattuk.

- És mi a helyzet az Endaeorrel? – kérdezett rá a másik, a rendszer körül járőröző liberty osztályú csillaghajó helyzetére, amellyel a szokásos 12 órás periódusban tartják a kapcsolatot.

- Még nem jelentkezett be – felelte az első tiszt közömbösen. Olyan sokszor elő fordult ez már ittlétük alatt. Nem is értette miért ragaszkodott Gunner ennyire ahhoz, hogy ők minden egyes alkalommal betartsák az előírásokat.

- Már megint. Gondolom Athena – ez volt a rendszer mellett elterülő csillagködöt biztosító űrállomás neve, innen koordinálták a járőrhajók mozgását – visszaigazolta a pályát, szóval csak így tovább három napig.

- Nem, még ők sem jelentkeztek.

- Még ők sem?! – csattant fel Gunner. Jól ismerte az állomás parancsnokát, tudta, hogy ott is csak okkal maradtak el a reggeli procedúrák. Ezért kirázta a hideg ennek hallatán, csak egyetlen dolgot ismert, amely elég horderejű lenne Winslow parancsnok számára. – Elhárító pajzsot aktiválni!

- Hogy mondja? – kérdezte vissza a kérdéses műveletért felelős tiszt meglepetten.

- Húzzák már fel azt az átkozott pajzsot! – ekkor végre engedelmeskedni kezdett embere, s rövidesen az ionmező oltalma alatt találták magukat.

- Elhárító pajzsok fent, teljes kapacitással működnek – felelte tisztje az alig pár pillanatig tartó folyamat végeztével. Megtudhatnám, hogy mégis...

Ekkor azonban kegyetlen választ kapott kérdésére, ugyanis hatalmas hadihajók suhantak elő a csillagok áradatából és szabadították rá kicsiny hajójukra turbólézereik zöldesen izzó lézernyalábjainak áradatát. A pajzsok nélkül egy pillanat alatt elhamvadtak volna.

- Viszonozzák a tüzet! – adta parancsba Gunner határozottan és rövidesen célra is álltak a Dauntless lövegei, majd nyitottak tüzet a három csillagrombolóra, amelyek szép lassan körülzárták hajójukat, hogy a lehető leggyorsabban terhelhessék túl elhárító mezejét.

Minden irányban hevesen kezdtek záporozni a lövedékek, egyik lézernyaláb csapódott be és rengette meg hatalmas robajjal célpontját a másik után. A Dauntless legénysége bátran küzdött ugyan, de Gunner tudta, hogy nincs esélyük három romboló ellenében. Már az is kisebb katonai bravúr lett volna, ha egy ellen is győzedelmeskednek.

- Vigyék innen a hajót! – ordította navigációs tisztje felé.

- Nem lehet! Nem tudunk belépni a hipertérbe, valami zavarja... egy Interdictor van a közelben! – ez egyet jelentett a halállal, ha csak nem semlegesítik valahogyan, mielőtt a három szörnyeteg darabokra szaggatja cirkálójukat.

- Koncentrálják rá a tüzet! Ha szerencsénk van, még időben kiszedjük mielőtt... – tisztje képtelen volt félbe szakítani mondandóját.

- Az egyik romboló az, kizárt, hogy időben elbánjunk vele.

- Hogy érti, hogy az egyik romboló az? Nem lehet, hogy...

- Csak három hajó van! Két normál csillagromboló és egy Interdictor osztályú.

- Akkor végünk...

Ugyan a kérdéses romboló csak fele akkora tüzérvél rendelkezett, mint társai, egyetlen percbe sem telt el, és a Dauntless pajzsai már összeomlóban voltak az irdatlan erejű turbólézerek áradatának ellenében. Hősies küzdelme ellenére pedig meg sem tudta karcolni támadóit. Pedig Gunner tudta, Athena és az Endeavour nélkül ők a rendszer utolsó mentősvára.

Mindenképp szólniuk kellett nekik, különben az érkező hajók a bolygópajzs felhúzója előtt elpusztítják a pajzsgenerátort és akkor elveszik hídfőállásuk, melynek megszerzéséért oly sokan áldozták életüket. Viszont a zavaró mező túl erős volt, hogy üzenetet küldhessenek.

- A pajzsok 20%-on, tennünk kell valamit! – csattant fel az egyik tiszt kétségbeesésében. Egy olyan egyszerű nap foszlott szerte és vált magává a pokollá pár perc lefogatását követően.

- Tudom, figyelmeztetnünk kell őket! – vágta rá Gunner idegesen.

- De ahhoz nincs elég energia, hogy átjussunk a mezőn. Ahhoz át kellene irányítani a pajzsok energiáját.

- Csinálja! – hiszen nekik nem számított már, hogy meddig húzzák ki az elsőprő erejű lézéráradatban, melyek rájuk zúdítottak ellenfeleik. De ez életek millióit jelenthette odaát.

A három csillagromboló most már teljességgel körülállta a Dauntless, egy háromszög alakját keltve a távolból, miközben ide-oda cikáztak zöldesen izzó lézernyalábjaik és csapódtak be irdatlan erővel a cirkálóba, hatalmas darabokat és egész lövegeket kitépve zömök hajótestéből. De mellettük sorra húztak el vörös lézerei, még ha egyre kevesebb és kevesebb is, ahogyan a hajó haláltusája végéhez közeledett.

S mielőtt főreaktora végleg megadta volna magát, ezernyi apró fémdarabra szaggatva a hajótestet és egy csapásra kioltva bátor legénysége életét, egy utolsó üzenet hagyta el fedélzetét:

- A birodalmiak támadnak! Ismétlem, a birodalmiak... – majd végleg elhallgatott Gunner, de valóban milliók életét mentette meg végső áldozatával. Yaga Minor időben vontta fel elhárító mezejét, így ki tudott tartani az érkező csillagrombolók sokaságával szemben a közelben tartózkodó köztársasági flotta érkezéséig. De a történetek még így is iszonyatos figyelmeztetésképp szolgáltak számukra: majdnem áttörték a frontvonalat.

Coruscant, egy nappal később:

A Jedi Tanács rendkívüli ülést hívott össze a Rylothon törtétek fényében, ugyanis a Nemezisről kerekelt társaik csak ekkorra érték el a főváros életteli felszínét. Maga az ülés percekkal ezelőtt vette kezdetét, most pedig elérkezett a döntéshozatal pillanata.

- Kérem, meg kell mentenünk a tanítványom. Nem maradhat a Sithek foglyaként, ki tudja, mit tesznek vele... – nyomatékosította Tau mester az elhangzottakat, félbe szakítva a tapasztalt Jedi mesterek alig hallható szavait rövid tanácskozásuk közepette.

Ismerte már a rendszer működését és pontosan meg tudta mondani, hogy merre állt döntésük, mikor felszólalt. Hiszen jómagam is köztük tudhatta magát egykoron. Nem volt hajlandó csak úgy beletörödni döntésükbe, muszáj volt kimondania ezt az egy elkeseredett mondatot. De ezzel sem változtatott sokat az események láncolatán.

- Sajnálom Naala, de a döntés megszületett – közölte Tia'ra együtt érzően. Ő állt hozzá a legközelebb, mint jó barát. – Nem teszünk semmit.

- De mi lesz Rylothra? Ha érte nem is, tegyék meg a Twi'lekért! Nem hagyhatjuk, hogy kiirtsanak egy egész bolygót. A látomás nem válhat valóra!

- A látomás, melyet talán félreértelmezünk. Rádásul minden tapasztalt Jedi látta, Travist pedig átjárja az Erő, tapasztalataink szerint Skywalker mesterével vetekszenek korlátai. Kizárt, hogy ne tapasztalhatta volna meg, amit mi.

- Vagy talán még erősebb is – jelentette ki Skywalker. – Biztosan látta. Jóllehet, hogy most ellenünk használja ezt. Oda akar csalni minket, hogy a saját feltételei mellett ütközzön meg a flottánkkal. Elvégre hányan is őrizték a hangárt, öten? Nem kevés az egy kicsit?

- Egyet értek – vágta rá Odar mester. – Ez egyértelműen egy csapda. Travis szándékosan rendezte meg az egészet, hogy lépre csaljon bennünket.

- És mi van, ha Rea átáll? Hiszen még csak gyerek! Travis könnyedén elhomályosíthatja az elméjét. Akkor pedig még nála is nagyobb fenyegetés lehet ránk nézve – kardoskodott tovább Tau mester. – Néhányan felosonhatnánk a hajóra, hogy kiszabadítsuk.

- Lehetetlen – vágta rá Skywalker. – Nehezemre esik kimondani, de jó eséllyel Rea is a megtévesztés részét képezte, és csak azért hagyta életben, hogy vissza akarjunk menni érte. Minden valószínűség szerint, ő már rég meghalt.

- És ha mégsem? Korábban is tévedtünk már!

- Jól ismerjük a Sith átállítási módszereit, ha Rea él, olyan kínokat él most át, hogy már sosem lesz ugyanaz, és kegyelet lenne neki a halál. Rádásul, ha így van, Travis felkészülten vár majd minket. Sajnálom, de nem segíthetünk sem rajta, sem Rylothon, túl nagy a kockázat – ennek hallatán Tau szó nélkül kiviharzott a teremből.

- Ha Travis tényleg felperzseli Rylothot hamarosan folytatni fogja a hadjáratot – jelentette ki Tia'ra rövid csendet követően. – Javaslom, hogy minden rendelkezésünkre álló hajónkat küldjük Ródiára – hiszen ez a világ volt az utolsó mentsvárunk abban a szektorban.

- Egyet értek, azt a rendszert semmiképp sem veszíthetjük el. Onnan egyenes útja nyílna a külső területeink felé. Ezen felül attól kezdve véget érne a titkolódzás, kénytelenek lennénk szükségállapotot hirdetni. Hivatalosan is hadba lépünk.

- Akkor eldöntött. Viszont még rá kell vennünk a Szenátust, hogy a megfelelő lépésekre utasítsa az admiralitást – hiszen mostanra már nem a Jedik döntése ez, nem hivatalosan. Az admirálisok és tábornokok csak elenyésző hányadát teszik ki kis létszámuknak köszönhetően. De már rájöttek, hogy kiken keresztül tudják mégis csak érvényesíteni akarataikat.

- Én megyek – jelentette ki Draka. – És mi lesz, ha nemet mondanak?

- Az húsz éve volt utoljára. Kizárt, hogy most sor kerülhessen rá – felelte Odar, és valóban igaza volt. Manapság a Szenátus már csak azokba a döntésekbe szólt bele ténylegesen, melyek nem érdekelték a Jedi Rendet különösebben.

A neutóliai oda útja meglehetősen simának volt mondható, ráadásul az Új Jedi templom közvetlenül a régi helyére épült, ezért percek alatt megérkezett a Szenátus roppant épületébe. Útja során viszont különös gondolatok töltötték meg elméjét, ahogyan apró siklója csöndesen szelte Coruscant friss levegőjét, melyen most a felkelő nap sugarai hasítottak keresztül.

Járműve ablaka felé irányozva gesztenyebarna szemeinek látszólag érzelmentes tekintetét figyelte az ózon kék égboltot és a mellette elsuhanó járműveket. Csak némán bámulta, ahogyan egyik különös szerzet hajtott el mellette a másik után, ahogyan megannyi parányi jármű és csillaghajó cikázott a főváros roppant felhőkarcolóinak rengetegében. Közben végig egyetlen gondolat járta át elméjét: *Vajon meddig lesz ez így?*

Hiszen most már két fronton kell majd hadat viselniük, még ha hivatalosan ezt nem is merték felvállalni. A látomás pedig egyértelműen kinyilvánította a planéta sorsát, megannyi másikéval egyetemben. És most élteben először érezte magát felelősnek az eljövendőkért. Már tisztán látta, magától értetődő, hogy Lizara haláláért sújt majd megannyi ártatlanra Travis haragja, tehát ő tehet most mindenért. *Meg kellett volna kímélnie a lány életét.*

A vártnál jóval hamarabb ért véget utazása. El sem hinné az ember, milyen gyorsan tud forogni az idő kereke tünődése közepette. Egy pillanatnak sem tűnt az egész, és már a Szenátus épületének egyik hangárában találta magát, majd egy nem várt ismerőst pillantott meg tekintete, ahogyan az egyik folyosó felé közeledett szapora lépteivel.

- Áh, Draka – jelentette ki Gahen admirális örömteli mosollyal az arcán, melyek most merőben más érzelmeket takartak, mint azt a mester eredetileg feltételezett. – Alighanem most akarod megszavaztatni a Szenátussal következő lépésünket.

- Hogy mit? – tetette a mit sem sejtő, ártatlan Jedi mestert, mintha csak átutazóban lenne.

- Nos, ha valóban nem azért vagy itt, akkor nyilván örömmel hallod, hogy a döntés már megszületett. Visszafoglaljuk Rylothot.

- Mi az, hogy visszafoglaljuk?! – csattant fel Draka idegességében. Bármennyire is tűnt eddig érzelmentesnek, vagy tudta elfojtani érzelmeit. Most, a létező legrosszabb ötlet hallatán mégis megmutatkozott rajta indulata.

- No lám, mégis csak azért jöttél. Ha jól tudom ezzel minden létező szabályt megszegtetek, melyre felesküdtetek a Köztársaság szolgálatakor.

- Ti pedig a Tanács értesítése nélkül hoztatok döntést.

- Na igen, úgy tűnik ez is megy a megannyi apróság közé, amely felett kénytelenek leszünk szeme hunyni az egység megőrzése érdekében – vágta rá a mon cala fölényesen. Nincs is jobb érzés annál, mint túljárni egy tapasztalt Jedi mester eszén. – Már meg is kezdődtek az előkészületek. Négy nap és minden nélkülözhető hajónk Ryloth felett lesz.

- Travis törbe csal minket, várni fog bennünket.

- Akkor várjon. 28 rombolója maradt, mi legalább 40-et tudunk majd nélkülözni. A bolygó űrvédelmét és generátorát pedig lehetetlenség helyre hozni akkorra. Itt a számok döntenek, akárcsak a múltkor.

- Ugyan már, gondolkozz! Naala és Lyn hogy tudott volna ilyen simán elszökni, ha Travis nem rendezi meg az egészet? Csapdába sétálunk.

- Nem, Travis csak blöffölt. Azért rendezte meg a szökést, mert előre tudta, hogy így reagáltok majd. Egykor ő is Jedi volt, tud a ti fejetekkel gondolkodni. Valójában semmije sincs, ezért kell most támadnunk, amíg megtehetjük.

- Hogy érted, hogy amíg megtehetjük? Ródiát 40 hajóval egy emberöltőn át is képesek lennénk tartani – ekkor elkomorodott a mon cala tekintete, s csak egy mély sóhajtás után válaszolt.

- Tegnap majdnem áttörték a frontvonalat, perceken múltott Yaga Minor sorsa. Azonnal oda kell küldenünk mindent, vagy a következő támadásukat már sikeres lesz. És akkor fordul majd a kocka, ők törnek be majd hozzánk. De senkit sem tudunk oda küldeni, ha Ródiát is védenünk kell. Ezért kell most szétvernünk Travis flottáját...

Ryloth, napjainkban:

- Rea, menj onnan! – hallatszott Travis kiáltása, miközben a hatalmas acélszörnyeteg már csak méterekre járt a fejük fölül. Reának nem volt ideje gondolkodni, azonnal a másik irányba kezdett szaladni, de látta, hogy túl késő. Egy pillanatra azt hitte, agyonnyomja a monstrum.

De az megállt felette az utolsó pillanatban, nem is értette mitől, vagy hogyan. De nem akart alatta lenni, amikor ismételtén megindul majd a twi'lek őshazájának homokos talaja felé, s megannyi apró lépte után csakugyan kiért alóla, biztonságos távolságra húzódva. Eztán Travis felé emelte kék szemeinek kétkedő pillantását, aki egymaga küszködött a lépegetővel.

A Sith nem is értette, hogyan dönthetett így, hiszen ha ő meghal, Rea túlélési esélyei sem lesznek valami biztatóak. S akkor már a Képességet sem adhatja át számára senki – egy valakit kivéve, de az úgy sem fogja. Akkor pedig semmi haszna önfeláldozásának. Mégis miért kockáztat ennyit a lány életéért? Ez volt az, amit sehogyan sem értett. Egy különös megérzés, sugallat, mégis ezen sorsdöntő lépés meghozatalára készítette.

Valami megmagyarázhatatlan, néma sikoly elméjében, amely azonnal elhalkult, amint megragadta az AT-AT-t az Erő láthatatlan köteleivel. Talán rá is hatással lehetett a fiatal Jedi jelenléte? Viszont ezt már mindegy volt, Travis csak hitetlenkedve nézte, ahogyan az Ereje minden apró morzsájával tartott monstrum megindul, majd az ott lévők döbbs pillantásainak kíséretében iszonyatos erővel csapódott a talajba.

Éppen csak a másik oldalra.

Travis már feltámadását követően érezte, hogy erősebb lett. Jobban átlátta környezetét, tisztábban hallotta az Erő csöndes szavait. Majd pedig Lizara halálát övező haragja is fokozta a dolgokat, hiszen másodpercek alatt bánt el a twi'lekkel, kivel hosszú perceken át kellett élethalálharcot vívnia annak idején. Sokat találgatta ennek mértékét, de álmában sem gondolta volna, hogy ennyivel kitolódtak eddig is páratlan képességeinek határai.

Ezért még ő maga is csak meghökkenten bámulta, ahogyan erőlködése közepette az acélszörnyeteg szép lassan átfordult a tengelye körül, majd pedig sebesen zuhant alá a porba, kisebb földrengést és megannyi klón halálsikolyát hagyva maga után. Emberei pedig csak csodálkozva álltak körülötte, de még a köztársaság bátor harcosai is csak némán meredtek felé egy pillanat erejéig. Nem értették, hogyan lehet erre bárki is képes.

- Jól van, uram? – kérdezte Silk a Sith sötét nagyurától, amint felocsúdott valamicskét döbbenetéből. Tudta, hogy ha ez erőhasználó valami ilyesmit visz végbe – valamit, ami meghaladja képességeit – általában elájul, mert minden csepp erejét felemészti cselekedete.

- Igen, semmi bajom – vágta rá Travis, még csak nem is érezte magát kimerülten. Kicsit megizzasztotta ugyan, de teljesen jól volt. Sőt, úgy érezte, meg is tudná ismételni. El is tűnődött magában mi történt volna, ha most találja szemben magát Sidioussal...

Az öt körülállókat rövidesen feleszméltek, majd újult erővel folytatták harcukat. Minden esetre örültek, hogy egyáltalán szemtanúi lehettek az esetnek. Viszont Reát nem csak az érdekelte, hogy láthatta, hanem egyszer ő maga is képes lehet rá.

Még emlékezett rá, hogy korábbi mestere milyen sokat szenvedett tavaly azei mezei siklóval, amellyel egy rögtönzött úttorlaszt próbált fabrikálni pár trandoshai feltartóztatása céljából. Az AT-AT pedig százszor, ha nem ezerszer nehezebb volt annál. Éppen ezért nem tudta megállni, hogy ne kérdezzen rá, miközben ismét felé emelte pillantását.

- Mester, ha kitanítasz, én is képes leszek erre? - Travis látta, ahogyan Rea gyermeki kíváncsisága csillog szemeiben, nem akaródzott letörni a lány reményeit.

- Minden bizonnyal – persze az a lehetőség sem volt még kizárva, hogy valóban megteheti majd egyszer, és nem is bánta volna. De olyan valószínűtlen volt ez még, hiszen ifjú tanítványa még a felé érkező lövéseket sem tudta rendesen háritani.

Mostanra tetőpontjára hágott az ütközet. Sorra záporoztak a vörösesen izzó lézernyalábok a hegyerinc felől és csapódtak be a felé közeledő harcjárművek sokasága közé. Nem egyet elnyelve egy izzó lángcsóva keretében. A birodalmiak pedig mind hevesebben lőtték a köztársaságiak jól beásott állásait, ahogyan egyre csak érkezett erősítésük a csillagrombolók masszív hangárainak sokaságából. De ez sem bizonyult elegendőnek.

Túl nagy volt a hegy, hogy a szárazföldi csapatok maradéktalanul megtisztíthassák, és harcjárműveik túl könnyű célpontot nyújtottak az ellenség bátor harcosai számára. Az állásaik olyan mélyen voltak a hegy sziklái közt, hogy lehetetlenség volt kilőni azokat, vagy egyáltalán eltalálni a messzeségből. De muszáj volt kiitatni azokat, valahogyan.

Hirtelen TIE bombázók kezdték hasítani a száraz levegőt, ahogyan jellegzetes hangjuk kíséretében suhantak el hőseink felett. De Aleya – ki más vezette volna a csatát Travis távollétében? – amilyen tehetséges volt az űrben, olyan ostoba a szárazföldön. Eszébe sem jutott, hogy a hegyerincet őrző hatalmas lézerágyúkat a gépek sokasága felé fordítják majd.

S azok most egyiket lőtték izzó fémdarabok sokaságára a másik után. A bombázókat nem erre tervezték, képtelenek voltak kitérni a vörösesen izzó lézernyalábok sokasága elől. A roncsok éppenséggel a sivatag finom homokbuckái közt masírozó katonák sokasága közé hullottak alá a magasból, kioltva megannyi bátor katona életét.

Rea ezúttal sem hitt kétkedő szemeknek, melyek most mértéktelen halált és szenvedést tártak elé, ahogyan a roncsok ledöntötték az egyik AT-AT-t zömök lábairól, majd az lángolva borult rohamosztagosok sokasága közé, sokukat agyonnyomva. De volt, akivel még ennél is rosszabb véget szánt a sors, egyikük ugyanis eszeveszett ugrásba kezdett az utolsó pillanatban, de csak félig járt sikerrel. Lábait összezúzta a monstrum.

A többiek viszont – mesterét is beleértve – rá sem hederítettek a szerencsétlenre, ők már hozzászoktak az ilyesmihez. Ők már tudták, milyen a háború és elfogadták annak velejáróit, melyek őket is hasonlóképp sokkolták az első alkalomkor. Ezt nevezték tűzkeresztségnek.

Akárhány löveg is volt a hegyen, és akárhányan vették tűz alá a feljük közeledő bombázókat a hegyerinc ormairól vagy jól beásott állásaikból, nem szedhették le az összeset. Mostanra pedig azon szerencsések, kik végzetes találat nélkül vészelték át rárepülésüket, megkezdték protontorpedóik kékesen ragyogó áradatát zúdítni a hegyerincre.

S azok hatalmas darabokat szaggattak ki abból, sorra szaggatták ezernyi apró darabra az eddig hősiesen helytálló védők állásait, akik most fejvesztve menekültek, de már nem volt hova futniuk. Hiszen a töltetek nem csak kisebb erődítményeik sokaságát érintették, magát a hegyet is darabokra szaggatták, a hegyomlás pedig mindenkit maga alá temetett, aki a közelben tartózkodott. Szerencsére a birodalmi csapatok legtöbbször elég távol volt még.

A megannyi rohamosztagos vegyes érzelmekkel nézte, ahogyan a sok száz harci gép több ezer kékesen fénylő bombája a vöröses árnyalatú sziklák közé csapódott, majd százakkal végzett, ahogyan jókora darabokat tépett ki a hegyoldalból hatalmas lángcsóvák kíséretében.

Mindössze egy percbe tellett az egész és örökre elhallgatott a védők heves tüze. Nagyon kevesen maradtak csak életben, közülük is sokan csak a romok alatt vergődtek utolsó óráik keretében. Viszont voltak páran, akik elég szerencsések voltak egy efféle, teljességgel hátborzongató sors elkerüléséhez és most kábultan tántorogtak a törmelék közt.

Sokkolva a történetektől, de még mindig tudatában a közvetlen fenyegetésnek. De már nem tehettek sokat, számukra már elveszett a csata, ahogyan már a köztársaságiak legjava számára is. Ugyanis mostanra már Ryloth háromnegyede birodalmi fennhatóság alatt állt a lehengerlő túlerőnek és a sok ezer bombázó közbenjárásának köszönhetően, melynek hatására most százak jöttek elő a romok közül feltartott kezekkel.

Történetesen Travisnak esze ágában sem volt megkímélni életüket, hiszen a Köztársaság sem volt már az a fogolyszerető típus, különösen ha Sith nagyurakról volt szó. Éppen ezért egyértelmű volt, hogy mit is válaszolt majd, amikor elhangzott Silk ezzel kapcsolatos kérdése.

- Uram, mit tegyünk a foglyokkal? – bár a férfi is ismerte már a procedúrát, de mégsem lehetett végre hajtani kérdés nélkül az ilyesmit. És jómaga teljességgel egyet is értett szükségességével, ő is került már hasonló helyzetbe. A köztársaságiak akkor sem vacilláltak sokat a ravasz meghúzásával.

- Végezzék ki őket – felelte Travis nemes egyszerűséggel szemeinek sárgás ragyogása kíséretében. Szerette az ilyesmit, betetézte győzelmét.

- Hogy mi van?! – csattant fel Rea idegesen. Travis kénytelen volt belátni, hogy ez nem tenne túl sok jót a vele kapcsolatos terveinek. Különben sem árthat kihallgatni néhányat, hátha megtudnak valami értékeset.

- Felejtse el, mehetnek a fogdába – Silk rövid bólintását követően tanítványa felé emelte tekintetét. – Látod, csak szólnod kell. Ez most már a te sereged is...

Később:

Este volt már a Nemezisen, a fedélzetén tartózkodók legtöbbször is nyugovóra tért már, egy újabb diadal tudatával gondolataikban. A hídon sem tartózkodtak már túl sokan, mindössze néhány tiszt és rohamosztagos töltötte meg félig-meddig, akik olyan szerencsések voltak, hogy az éjszakai műszakot kapták. Ezen felül Travis és Aleya is ott tartózkodott még.

Ez nem volt csoda a twi'lektől, mindig kívárta a Nagyúr távozását, hogy a székében trónolhasson egy kis ideig, valamelyest érezve hatalmát, amiért szinte bármire képes volt élete folyamán – és nem is volt része túl kevésben. Most pedig nem tudta nem megtörni a csendet.

- Tudod, ha a Jedik tényleg beveszik a trükköt, mégis hogyan akarjuk feltartani őket? Mert 28 romboló biztosan nem lesz elég, itt lesz a fél köztársasági flotta.

- Mint mondtam, erre is van egy ötletem – vágta rá Travis széles mosollyal az arcán. Mindig is szerette, ha csak neki volt eszébe valami környezetében.

- De mégis mit? – kíváncsiskodott tovább Aleya, de már valahogy érezte, mit fog válaszolni egyetlen parancsolója – legalábbis ez idáig, többek között ezért sem örült Rea ittlétének. Semmi jó sem sühetet ki belőle, nem az ő részéről. Hiszen, ha neki lesz igaza, és az első adandó alkalommal szabotálja terveiket, neki is alapos fejfájást fog okozni.

De ha mégis Travisnak lesz igaza, és engedelmes tanítványaként szolgálja majd a későbbiek folyamán, már felváltva fogják ugráltatni. Ráadásul, semmiképp sem állhat majd az útjába, nem Sluis Van után. Ebből a szempontból eleve hatalmas szerencséje, hogy Emmerson mellé állt a történetek után, és még most sem jutott Travis fülébe, amit Lizarával tett és tervezett az elmúlt év folyamán.

- Majd később megtudod – felelte Travis, majd távozott a helyiségből szapora lépteinek kíséretében. Ugyanis jóval fürgébben tudott mozogni új öltözetében.

- *Utálom, amikor ezt csinálja* – áradtak szét szavai gondolataiban, de tudta, hogy általában működnek az ilyesfajta elgondolásai. Csak megölte a kíváncsiság a pillanatig, amikor is napvilágot látott csavaros elméjének legújabb pofon egyszerű húzása. Ami valahogy senkinek sem jutott eszébe rajta kívül. A férfi nem is értette, hogy mi is olyan ördögösség ebben.

Viszont legalább távozott a helyiségből, így ismételten a twi'leké lett a terep.

Travis ma nyugodt szívvel hajthatta álmra a fejét, olyan simán ment számára minden. De persze, ahogyan az lenni szokott a sors most sem kívánta annyiban hagyni a dolgokat. S mivel ma sikeresen vette legújabb akadályát, úgy döntött, ismételten felkavarja az eseményeket.

Ugyanis a Sith, most nem a szokásos álmait tapasztalta hatalmáról, felemelkedéséről, vagy bukásáról. És a ritka, de ilyenkor győzelem napján egyre gyakoribb helyzet sem állt elő, amikor álmodott ugyan, de egy képkockára sem emlékezett.

Ma ismét egy látomás következett.

Ismételten flottjának hatalmas gyöngye, a Nemezis fedélzetén találta magát Coruscant felett, de ezúttal jóval részletesebb kép tárult elé a hajó belsejét illetően, amely gyakorlatilag teljesen megegyezett a jelenlegivel, nem lehetett már olyan messze a végállomás. Esetleg pár év telhetett el, legalábbis ő ennyire saccolta az eltelt időtartamot, hiszen, ha minden jól alakul sem érezhet fel kevesebb időt hadjárata.

Ám, ezúttal nem a hídon találta magát, legalább fél perc volt, mire odaküzdte magát a teljesen üres folyosókon keresztül, majd meglepetten tapasztalta, hogy merőben más látványt nyújtott a helyiség, mint előző látomásában. Most elmaradtak a lángok, a mindent felemészítő tűzfelhő. Legnagyobb meglepetésére még a holttestek is.

Ekkor Reán akadt meg szemének kíváncsi pillantása, aki teljesen másképp festett, mint jelenleg. Egy vérbeli Sith rajzolódot ki előtte, ez szinte sugárzott ruházatán, testtartásán, szemének sárgásan izzó pillantásán.

Bármit is tett, fáradozási meghozták gyümölcsüket, pedig már kezdett attól tartani, hogy valamit mégis csak elront majd és tanítványa életét veszti a továbbiakban, akárcsak az eredeti látomásában szereplő egyének, kiket most mind rendben talált.

Nem tudta, hogy mit csinált másképpen, de működni látszott, majd a hid masszív ablakának átlátszó felületéhez sietett, ahol ismételten egy hatalmas, ádáz ürütközetnek volt szemtanúja, de most is ködbe burkolódzott minden, mintha jövő ezen része bizonytalan lenne. De egy valamit mégis ki tudott venni a látottakból: a védők visszavonultak.

S ez szöges ellentétben állt a korábban látottakkal, de ismételten választ kapott a kérdésére. Ugyanis abbamaradt a lézeráradat, a csillaghajók visszavonulását követően elmaradt a bombázás. A támadók ezúttal megkímélték Coruscant életteli felszínét.

Ekkor véget ért látomása.

S amint felébredt, úgy vélte, teljesen megértette a látottakat. Biztos volt benne, hogy ugyanannak az ütközetnek két merőben más változatát látta. Egyet, ahol teljesen kiélte bosszúvágyát és meghalt újabb tanítványa, s most egy másikat, ahol tartotta magát eredeti tervéhez és Rea pontosan az általa eltervezett átalakuláson ment keresztül.

Ismételten adottak voltak a lehetőségek, és döntenie kellett, de most nem volt harmadik lehetőség, mint korábban. Hiszen, akkor tisztán látta a lépegetőt, teljes képet kapott a helyzetről, most viszont csak néhány képkocka állt rendelkezésre egy olyan ösvényen, melyet még mestere sem értett. Ezúttal nem lesz kibúvó, mindenképp választania kell.

De már meg is hozta döntését. Ismét ugyanaz a hang, ugyanaz a néma ordítás súgta meg a választ, amelyre kénytelen volt hallgatni, mintha valami rákényszerítette volna. Valami csak úgy zengte lelkének egy rejtett zugából, hogy Rea a fontosabb és ezt még alá is támasztotta a logika valamelyest. Hiszen a Sith vérvonalának továbbvitele messze túlmutatott a kicsinyes bosszúján. Egyébként sem lett volna úgy min uralkodnia. Úgy meg mit ér a hatalom?

Viszont a különös felszólalás mivolta ejtette most gondolkozóba, melyet tegnap még egy mezei véletlennek tudott be, melyet a csata izgalma, a harc heve okozott szívében. Most viszont szembe kellett nézni a tudatában végigzaporozó kérdéssel:

A Jedi énjét nem törölte volna el teljesen?

Darth Raven